

วิธีการออกเสียงภาษาบาลี
การอ่านบาลีเขียนด้วยอักษรไทย

ภาษาบาลีเดิมเรียกว่า ปาฬิภาษา เป็นภาษาเก่าแก่ที่ใช้บันทึกหลักคำสอนในพระพุทธศาสนา

ทั้งที่เป็นพระไตรปิฎก อรรถกถา ฎีกา ฯลฯ

ภาษาบาลีมีกำเนิดจากแคว้นมคธในชมพูทวีป และเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ภาษามคธ หรือภาษามาคธี

คำขอบรรพชาอุปสมบทเป็นภาษาบาลี แต่ใช้อักษรไทยและอักษรโรมัน สำหรับอักษรไทย

มีหลักการออกเสียงภาษามคธดังนี้

พยัญชนะ " ท "	ให้ออกเสียง	ฏ	เช่น ปณทิตโต ออกเสียงเป็น	ปณ-ติ-โต
พยัญชนะ " ท "	ให้ออกเสียง	ด	เช่น ทุติยัมปี ออกเสียงเป็น	ตุ-ติ-ยัม-ปี
พยัญชนะ " ส "	ให้ออกเสียง	ซ	เช่น เอสาทัง ออกเสียงเป็น	เอ-จ้ำ-จั้ง
พยัญชนะ " ท "	ให้ออกเสียง	ฮ		
พยัญชนะ " ถ "	ให้ออกเสียง	ท		
พยัญชนะ " ผ "	ให้ออกเสียง	พ		
พยัญชนะ " พ "	ให้ออกเสียง	บ	เช่น พุทัจัง ออกเสียงเป็น	บุท-จั้ง
พยัญชนะ " ช "	ให้ออกเสียง	ค		
พยัญชนะ " ค "	ให้ออกเสียง	ก		
พยัญชนะ " จ "	ให้ออกเสียง	จ		

พยัญชนะที่เสียงลงคอ ได้แก่ พยัญชนะ ฆ , ฬ , ษ , ฌ , ญ เช่น ฆัมโม ออกเสียงเป็น ตัม-โม (ก้องในลำคอ)

พยัญชนะที่เสียงขึ้นจมูก ได้แก่ พยัญชนะ ญ , ฐ , ณ , ญ

การอ่านภาษาบาลีเขียนด้วยอักษรไทย แบบภาษามคธ

การอ่านภาษาบาลีแบบภาษามคธนั้นให้อ่านพยัญชนะทุกตัวเหมือนภาษาไทยยกเว้นพยัญชนะ ๑๔ ตัว ที่ออกเสียงไม่เหมือนพยัญชนะในภาษาไทย ได้แก่

พยัญชนะ " ค "	ให้ออกเสียง	ก	กล้ำกับ	ง	เป็น	กข	ตรงกับอักษรโรมัน คือ	g
พยัญชนะ " จ "	ให้ออกเสียง	จ	กล้ำกับ	ข	เป็น	จข	ตรงกับอักษรโรมัน คือ	j
พยัญชนะ " ผ "	ให้ออกเสียง	ผ	กล้ำกับ	ท	เป็น	ผท	ตรงกับอักษรโรมัน คือ	gh
พยัญชนะ " เม "	ให้ออกเสียง	เม	กล้ำกับ	ท	เป็น	เมท	ตรงกับอักษรโรมัน คือ	jh
พยัญชนะ " ฒ "	ให้ออกเสียง	ฒ	กล้ำกับ	ท	เป็น	ฒท	ตรงกับอักษรโรมัน คือ	dh
พยัญชนะ " ฐ "	ให้ออกเสียง	ฐ	กล้ำกับ	ท	เป็น	ฐท	ตรงกับอักษรโรมัน คือ	dh
พยัญชนะ " ภ "	ให้ออกเสียง	ภ	กล้ำกับ	ท	เป็น	ภท	ตรงกับอักษรโรมัน คือ	bh
พยัญชนะ " ท "	ให้ออกเสียง	ฏ					ตรงกับอักษรโรมันคือ	d
พยัญชนะ " ท "	ให้ออกเสียง	ด					ตรงกับอักษรโรมัน คือ	d
พยัญชนะ " พ "	ให้ออกเสียง	บ					ตรงกับอักษรโรมัน คือ	b

พยัญชนะที่ออกเสียงพิเศษให้จันนาสิก หรือ เพดานี้ ได้แก่

พยัญชนะ " ณ "	ให้ออกเสียงตรงกับอักษรโรมัน คือ	n
พยัญชนะ " ฎ "	ให้ออกเสียงตรงกับอักษรโรมัน คือ	t
พยัญชนะ " ฐ "	ให้ออกเสียงตรงกับอักษรโรมัน คือ	th
พยัญชนะ " ฌ "	ให้ออกเสียงตรงกับอักษรโรมัน คือ	n

ในกรณีที่สวด เมื่อต้องการหยุดเปลี่ยนลมหายใจ ให้พยายามหยุดเปลี่ยนลมหายใจตามเครื่องหมายวรรคตอน เช่น . , " " ; : ? เป็นต้น.²

คำขอบรรพชาอุปสมบท เป็นภาษาบาลี

แต่ใช้อักษรไทยและอักษรโรมัน
สำหรับอักษรไทยมีหลักในการออกเสียงดังนี้

พ ให้ออกเสียง บ เช่น พุทฺธัง

ออกเสียงเป็น บุทฺธัง

ท , ท ให้ออกเสียง ด เช่น ทุติยัมปิ พุทฺธัง

ออกเสียงเป็น ตุติยัมปิ บุทฺธัง

อักษรสูงทุกตัว ให้ออกเสียงเป็น วรรณยุกต์โท เช่น เอสาทัง

ออกเสียงเป็น เอสัทัง

พยัญชนะที่เสียงลงคอ (ก้องในลำคอ)

ได้แก่ พยัญชนะ ภา , พ , ฐ , ณ , ฒ

พยัญชนะที่ออกเสียงพิเศษให้จันนาสิก (จมูก)

ได้แก่ พยัญชนะ ฎ , ฏ , ฬ , ฃ

พิธีบรรพชาอุปสมบท

วิธีบรรพชาอุปสมบทแบบเอสาทั้ง (ธรรมยุตินิกาย)

กุลบุตรผู้มีศรัทธามุ่งอุปสมบท พึงรับผ้าไตรอุ้มประนมมือเข้าไปในสังฆสนันนิบาต วางผ้าไตรไว้ข้างตัวด้านซ้าย

รับเครื่องสักการะถวายพระอุปัชฌาย์ แล้วกราบลงด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ทน

แล้วนั่งคุกเข่าอุ้มผ้าไตรประนมมือเปล่งวาจาถึงสรณะและขอบรรพชาารวมเป็นกลุ่มด้วยคำมคอ

หยุดตามจุดจุดภาค (.) ว่าดังนี้

คำกล่าวขอบรรพชาอุปสมบท

เอสาทั้ง ภันเต , สุจิระปะรินิพพุตัมปิ , ตัง ภาคะวันตัง สาระณัง ตัจฉามิ , อัมมัญจะ ภิกขุ สังฆัญจะ , ละเภยยาทั้ง ภันเต ,

ตัสสะ ภาคะวะโต , อัมมะวินะเย ปัพพชัง , ละเภยยัง อุปะสัมปะทั้ง.

หุตติยัมปาทั้ง ภันเต , สุจิระปะรินิพพุตัมปิ , ตัง ภาคะวันตัง สาระณัง ตัจฉามิ , อัมมัญจะ ภิกขุ สังฆัญจะ , ละเภยยาทั้ง ภันเต ,

ตัสสะ ภาคะวะโต , อัมมะวินะเย ปัพพชัง , ละเภยยัง อุปะสัมปะทั้ง.

ตะติยัมปาทั้ง ภันเต , สุจิระปะรินิพพุตัมปิ , ตัง ภาคะวันตัง สาระณัง ตัจฉามิ , อัมมัญจะ ภิกขุ สังฆัญจะ , ละเภยยาทั้ง ภันเต ,

ตัสสะ ภาคะวะโต , อัมมะวินะเย ปัพพชัง , ละเภยยัง อุปะสัมปะทั้ง.

อะทั้ง ภันเต , ปัพพชัง ยาจามิ , อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ ตะเทตตะวา , ปัพพาเซถะ มัง ภันเต , อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

หุตติยัมปิ อะทั้ง ภันเต , ปัพพชัง ยาจามิ , อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ ตะเทตตะวา , ปัพพาเซถะ มัง ภันเต , อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

ตะติยัมปิ อะทั้ง ภันเต , ปัพพชัง ยาจามิ , อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ ตะเทตตะวา , ปัพพาเซถะ มัง ภันเต , อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌายะ ฟังรับผ้าไตรจากภิกษุเจ้าเปกชะ คือผู้มุ่งบรรพชาอุปสมบทมาวางไว้ตรงหน้าตัก แล้วพึงสอนภิกษุเจ้าเปกชะ กล่าวถึงพระรัตนตรัยอันเป็นหลักสำคัญแห่งพระธรรมวินัยแนะนำให้ผู้น้อมใจด้วยศรัทธาเสื่อมใสถือเอาเป็นสรณะ แสดงให้รู้จักประโยชน์แห่งการบวช และบอกตลปะญจนกรรมฐาน ให้ไว้ค้ำหนึ่งเป็นจิตตภาวนาอธิบายให้รู้ความ พึงว่านำให้ภิกษุเจ้าเปกชะ ว่าตามที่ละบท โดยอนุโลมคือตามลำดับ และโดยปฏิโลมคือทวนลำดับ ดังนี้

เกสา, โลม, นะขา, ทัณฑา, ตะไล. (อนุโลม)

หมทั้งหลาย, ขนทั้งหลาย, เล็บทั้งหลาย, ฟันทั้งหลาย, ทนัง

ตะไล, ทัณฑา, นะขา, โลม, เกสา. (ปฏิโลม)

ทนัง, ฟันหลาย, เล็บทั้งหลาย, ขนทั้งหลาย, หมทั้งหลาย

ครั้นสอนแล้ว พระอุปัชฌายะพึงชักอังสะออกจากผ้าไตร เมื่อท่านจะสวมอังสะให้ พึงนั่งท่าเทพพนม น้อมตัวและศีรษะ ยกมือขวาจับหู ทุ่มให้ภิกษุเจ้าเปกชะแล้ว พึงมอบกาสาเยให้ พึงกำลงรับผ้าไตรวางไว้บนมือ พึงบอกวิธีครองผ้าครบไตรจีวรแล้วออกไปท่มที่นอกพระอุโบสถ ส่งภิกษุเจ้าเปกชะไปครองผ้า ถ้างั่งภิกษุรูปหนึ่งช่วยครองผ้าให้ ลักเป็นการสะดวก

ฝ่ายภิกษุเจ้าเปกชะอันพระอุปัชฌาย์ส่งกลับออกไป พึงอุ้มผ้ากาสาเยอันท่านมอบให้ นั้น เมื่อรับผ้าไตรแล้ว ประณมมือถอยหลังออกมาพอสมควรแล้ว หันหน้า กลับออกไปท่มที่นอกพระอุโบสถ ยืนครองผ้าในที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ตามวิธีอันพระอุปัชฌายะส่งนั้น

ครั้นเสร็จแล้วแล้ว พึงเข้าไปทบทพระอาจารย์ผู้หนึ่งคอยท่าวอยู่ข้างท้ายสังฆสนนิบาต รับเครื่องสักการะถวายท่านแล้วกราบลง ๓ ทน หนึ่งคุกเข่าประณมมือ เปล่งวาทขอสรณะและศีลว่าดังนี้

อะหัง ภัณฑเต สาระณะสีลัง ยาจามิ.

พุทธิมปี อะหัง ภัณฑเต สาระณะสีลัง ยาจามิ.

ตะติมปี อะหัง ภัณฑเต สาระณะสีลัง ยาจามิ.

พระอาจารย์ฟิ่งกล่าวตำหนัศการ ให้บัพพชชาเปกจะว่าตามไปดังนี้

...นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.. (๓ ทน)

แต่นั้น พระอาจารย์ฟิ่งสอนด้วยคำว่า " เอวัง ะเททิ " หรือ " ยะมะหัง ะทามิตัง ะเททิ " (เจ้าจงว่าอย่างนี้)
บัพพชชาเปกจะ ฟิ่งรับว่า " อามะ ภาณเต " (ขอรับ เจ้าข้า)

พระอาจารย์ฟิ่งบอกบัพพชชาเปกจะ ให้อธิษฐานใจถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะแล้วฟิ่งนำไปส่งว่าสรณคณน์ตามไปที่ละพากย์ ดังนี้

	พุท <u>ธ</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
	ชัม <u>ม</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
	สัง <u>ห</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
พุ <u>ท</u> ติยัม <u>ปิ</u>	พุท <u>ธ</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
พุ <u>ท</u> ติยัม <u>ปิ</u>	ชัม <u>ม</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
พุ <u>ท</u> ติยัม <u>ปิ</u>	สัง <u>ห</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
ตะ <u>ติ</u> ยัม <u>ปิ</u>	พุท <u>ธ</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
ตะ <u>ติ</u> ยัม <u>ปิ</u>	ชัม <u>ม</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ
ตะ <u>ติ</u> ยัม <u>ปิ</u>	สัง <u>ห</u> ัง	สะระณัง	คัจ <u>ฉ</u> ามิ

เมื่อท่านว่า....สรณะคะมะหัง นิฏฐิตัง   บัพพชชาเปกจะฟิ่งรับว่า... อามะ ภาณเต

แต่นั้นพระอาจารย์ฟิ่งบอกให้รู้ว่า บรรพชาเป็นสามเณรสำเร็จด้วยสรณคณน์เพียงเท่านี้

สามเณรนั้น มีลักษณะอันพึงศึกษาตามพระบัญญัติ ๑๐ ประการ พึงศึกษาตามบาลีไปก่อน แล้วพึงกล่าวนำให้สามเณรว่าตามไปที่ละลักษณะ ดังนี้

ปฏาติปฏา	เวระมะณี	
อะทินนาทานา	เวระมะณี	
อะพรัทัมะ จะริยา	เวระมะณี	
มุสวาถา	เวระมะณี	
สุร่า เมระยะ มัชชะ ปะมาทัฏฐานา	เวระมะณี	
วิกาละโกชะนา	เวระมะณี	
นัจจะ คีตะ วาทิตะ วิสุกะทัสสะนา	เวระมะณี	
มาลา คันธะ วิเลปะนะ ชารณะะ มัณฑะนะ วิภูสะนัฏฐานา	เวระมะณี	เวระมะณี
อุจจาสะยะนะ มะทาสะยะนา	เวระมะณี	
ชาตะ รูปะ ระชะตะ ปะภูคคะทะนา	เวระมะณี	

พระอาจารย์นำกล่าว คำสมาทานลักษณะ ๑๐ " อิมานิ ทะสะ สิกขาปะทานิ สะมาทียามิ. " ให้ว่าตามดังนี้

อิมานิ ทะสะ สิกขาปะทานิ สะมาทียามิ.

อิมานิ ทะสะ สิกขาปะทานิ สะมาทียามิ.

อิมานิ ทะสะ สิกขาปะทานิ สะมาทียามิ.

ในลำดับนั้น สามเณรพึงรับบาตรเข้าไปหาพระอุปัชฌาย์ในสังฆสนธิบาต วางไว้ข้างตัวด้านซ้าย รับเครื่องสักการะถวายท่านแล้วกราบลง ๓ ทน
นั่งคุกเข่าประณมมือ กล่าวคำขอนิสัยว่าดังนี้

อะหัง ภันเต , นิสสะยัง ยาจามิ
ทุติยัมปี อะหัง ภันเต , นิสสะยัง ยาจามิ
ตะติยัมปี อะหัง ภันเต , นิสสะยัง ยาจามิ

อุปัชฌายโ เม ภันเต โทติ (๓ ทน)

(ขอท่านเป็นอุปัชฌายะ ของข้าพเจ้าเกิด เจ้าข้า)

เมื่อพระอาจารย์กล่าววว่า..

โอปาชิกัง (ขอบด้วยอุบาย)

พึงรับว่า สาธุ ภันเต

ปฎิรูปัง (สมคคร)

พึงรับว่า สาธุ ภันเต

ปาสาทิเกณะ สัมปาทิ (จงถึงพร้อมด้วยอาการให้เกิดความเลื่อมใส)

พึงรับว่า สาธุ ภันเต

แล้วเปล่งวาจาว่า.....

อัชชะ ตัคเค ทานิ เถโร , มัยหัง ภาวโร , อะหัมปี เถรัสสะ ภาวโร (๓ ทน)

(ตั้งแต่นั้นนี้ไป พระเถระย่อมเป็นภวาระของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ย่อมเป็นภวาระของพระเถระ)

แล้วกราบ ๓ ครั้ง

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌายะ พึงบอกแก่สามเณรผู้เป็นอุปัชฌาย์เปกจะ คือผู้มุ่งอุปสมบทว่า เป็นเวลาที่สงฆ์ทำอุปสมบทกรรม ยกเธอให้เป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา และในกรรมวาจาจารย์ ที่จะสวดประกาศในสงฆ์สันนิบาต จะต้องออกชื่ออุปัชฌาย์และชื่อพระอุปัชฌายะ และพียงานชื่ออุปัชฌาย์เปกจะ ในมคธภาษา บอกชื่อตนให้จำได้ พึงสั่งกำชับว่า เมื่อท่านถามชื่อของตน ให้บอกตามชื่อที่ขานได้นั้น เมื่อท่านถามถึงชื่ออุปัชฌายะ ให้บอกชื่อ เมื่อได้รับการบอกบาตรจีวรว่า สิ่งนั้น ชื่อ นั้น ๆ ให้รับแล้วจำชื่อนั้น ๆ ไว้ใช้ในอธิษฐานกิจ

ในลำดับนั้น พระอาจารย์ผู้จะสวดกรรมวาจา พึงเอาบาตรมีสายโยงคล้องตัวอุปัชฌาย์เปกจะ พึงให้ยกมือซ้ายชิดหู สะพายแล่งทางบ่าซ้าย ยังตัวบาตรให้อยู่ตรงหลัง แล้วบอกบาตร จีวร และอุปัชฌาย์เปกจะพึงรับคำว่าดังนี้

<u>พระกรรมวาจาจารย์</u>	<u>อุปัชฌาย์เปกจะ</u>	<u>คำแปล</u>
อะยันเต ปัตโต	อาม ภนฺเต	นี้บาตรของเจ้า, ขอรับ เจ้าข้า.
อะยัง สังฆาญิ	อาม ภนฺเต	นี้ผ้าทาบ (สังฆาญิ) ของเจ้า, ขอรับ เจ้าข้า.
อะยัง อุตระรังโค	อาม ภนฺเต	นี้ผ้าท่มของเจ้า, ขอรับ เจ้าข้า.
อะยัง อันตะระวาสะโก	อาม ภนฺเต	นี้ผ้าห่มของเจ้า, ขอรับ เจ้าข้า.

แต่นั้น พระอาจารย์พึงสั่งอุปัชฌาย์เปกจะให้ออกไปยืนข้างนอกด้วยคำว่า "ตจฺจ อหฺมทิ โอภาเส ติฏฐาติ" "แล้วจงไปยืน ณ โอภาสนั้น"

อุปัชฌาย์เปกจะ พึงถอยหลังออกไปพอดรแล้ว ลูกขึ้นหันหน้าเดินออกไป ยืนอยู่ที่ที่ที่กำหนดไว้ (ส่วนใหญ่จะเป็นบริเวณทางเข้าโบสถ์)

ยืนห่างจากชัตถบาตร สงฆ์ตั้งแต่ ๑๒ ศอกขึ้นไป หันหน้าเดินออกไป หันหน้าเข้ามาหาสงฆ์ประณมมือ ยืนที่ไหน ท่างเท่าไร

อาจรู้ง่ายด้วยเข้าปุ้พัวได้สำหรับพระอาจารย์ออกไปสอน ยืนทำพัวได้ข้างหน้ากระยะว่าเมื่อพระอาจารย์ออกไปยืนบนพัวแล้ว ลักได้ชัตถบาตรกัน คือห่างกันระยะ ๑ ศอก

พึงระวังอย่าเดินเหยียบพัวไป พึงหลีกเลี่ยงอ้อมไป อย่างยืนบนพัว

ในลำดับนั้น พระอาจารย์พึงกราบพระรัตนตรัย ๓ ทนแล้ว นั่งคุกเข่าประณมมือเปล่งคำนมัสการ ตั้งนโม ๓ จบแล้ว นั่งกราบประณมมือสวดกรรมวาจา
สมมติตนเป็นผู้สอนอุปสัมปทาเปกขะ ว่าดังนี้

ศุณาตุ เม ภาเต สงโห	ขอพระสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า
อิตถินาโม ายสพโต อิตถินามสส อุปสัมปทาเปกโข	ผู้มีชื่อนี้ เป็นอุปสัมปทาเปกขะของท่านผู้มีชื่อนี้
ยทิ สพสส ปตตกลล	ถ้าความพร้อมของสงฆ์ถึงที่แล้ว
อท อิตถินาม อุตสาเสยย์	ข้าพเจ้า จะพึงสอนข้อมผู้มีชื่อนี้
บทว่า อิตถินาโม "ผู้มีชื่อนี้" นั้นพึงเปลี่ยนตามชื่อของอุปสัมปทาเปกขะ	

พระคູ່สวดจะสวดสมมติตนเป็นผู้สอนข้อม (เรียกว่า คູ່สวด คือ พระกรรมวาจาจารย์ และพระอนุสาวนาจารย์) แล้วออกไปสวดตามอันตรายกรรม
อุปสัมปทาเปกขะพึงรับว่า " นัตถิ ภาเต " ๕ ทน และ " อมะ ภาเต " ๘ ทน ดังนี้

<u>พระอาจารย์</u>	<u>อุปสัมปทาเปกขะ</u>	<u>พระอาจารย์</u>	<u>อุปสัมปทาเปกขะ</u>
๑. ภูมูรัง	นัตถิ ภาเต	๑. มะนุสโสติ	อมะ ภาเต
๒. คัมโท	นัตถิ ภาเต	๒. ปุริโสติ	อมะ ภาเต
๓. กิลวาโส	นัตถิ ภาเต	๓. ภูชิสโสติ	อมะ ภาเต
๔. โสโส	นัตถิ ภาเต	๔. อะนะโณติ	อมะ ภาเต
๕. อะปะมาโร	นัตถิ ภาเต	๕. นะติ ราชะกะโม	อมะ ภาเต
		๖. อะนุญญาโตติ มาตาปุตฺติ	อมะ ภาเต
		๗. ปรุรัมณะติสะตีวัสโสติ	อมะ ภาเต
		๘. ปรุรัมณันเต ปตตะติระรัง	อมะ ภาเต
		<u>พระอาจารย์</u>	<u>อุปสัมปทาเปกขะ</u>
		๑. กิณนาโมติ	อะทัง ภาเต " (๑) " นามะ
		๒. โภา นามะ เต อุปัชฌายโ	อุปัชฌายโ เม ภาเต (ถ้าตอบพร้อมกันให้เปลี่ยน " เม " เป็น " โน ")
			อายัสมา " อัมมวโต (๒) " นามะ

ส่วนข้อที่ (๑) " _ " วัณได้ ซึ่งพระอุปัชฌาย์จะตั้งชื่อของอุปสัมปทาเปกขะกรอกลง
ในช่องนี้ได้ก่อนวันบวช และข้อที่ (๑) " _ " ไว้ในช่องชื่อของพระอุปัชฌาย์ก็เช่นเดียวกัน
ให้กรอกตามชื่อของพระอุปัชฌาย์ ซึ่งท่านจะบอกและกรอกให้ไว้ก่อนวันบวช

ครั้นสวดสอนข้อมแล้ว พระคູ່สวดจะกลับเข้ามาสวดขอเรียกอุปสัมปทาเปกขะเข้ามา
อุปสัมปทาเปกขะพึงเข้ามาในสังฆสันนิบาต กราบลงตรงหน้าพระอุปัชฌาย์ 3 ครั้ง แล้ว
นั่งคุกเข่าประณมมือเปล่งวาจาขออุปสมบท ดังนี้

ครั้นเสวยสนข้อมแล้ว พระคู่เสวยจะกลับเข้ามาเสวยขอเรียกอุปลัมปทาเปกจะเข้ามา อุปลัมปทาเปกจะพึงเข้ามาในสังขสันนิบาต
กราบลงตรงหน้าพระอุปัชฌาย์ ๓ ทน แล้วนั่งคุกเข่าประนมมือเปล่งวาจาขออุปลัมปท ดังนี้

คำขออุปลัมปท (ขออุปลัมปทห่ม)

สังฆัมภันเต , อุปลัมปะทัง ยาจามะ , อุลลุมปะตุ โห ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.
ทุตติยัมปิ ภันเต สังฆัง , อุปลัมปะทัง ยาจามะ , อุลลุมปะตุ โห ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.
ตตะติยัมปิ ภันเต สังฆัง , อุปลัมปะทัง ยาจามะ , อุลลุมปะตุ โห ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

คำขออุปลัมปท (ขออุปลัมปทรูปเดียว)

สังฆัมภันเต , อุปลัมปะทัง ยาจามิ , อุลลุมปะตุ มัง ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.
ทุตติยัมปิ ภันเต สังฆัง , อุปลัมปะทัง ยาจามิ , อุลลุมปะตุ มัง ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.
ตตะติยัมปิ ภันเต สังฆัง , อุปลัมปะทัง ยาจามิ , อุลลุมปะตุ มัง ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

หมายเหตุ ถ้าว่าพร้อมกันหลายคน ให้เปลี่ยนคำว่า " ยาจามิ " ไปเป็น " ยาจามะ " และเปลี่ยนคำว่า " มัง " ไปเป็น " โห "

ลำดับต่อไป พระอุปัชฌาย์กล่าวเพติขสงฆ์แล้วพระอาจารย์เสวยสมมติตน งามอันตรรายิกธรรม
อุปลัมปทาเปกจะพึงกล่าวรับว่า " นัตถิ ภันเต " ๕ ทน , " อามะ ภันเต " ๘ ทน บอกชื่อตนและชื่อของพระอุปัชฌาย์ รวมเป็น ๒ ทน
ตามนัยที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่นั้นไปให้นั่งฟังท่านเสวยกรรมวาจาอุปลัมปทไปจนจบ จบแล้วท่านเอาบาตรออกจากตัว แล้วพึงกราบ ๓ ทน
นั่งพับเพียบประนมมือฟังพระอุปัชฌาย์บอกอนุศาสน์ไปจนจบ แล้วพึงกล่าวรับว่า... อามะ ภันเต แล้วกราบ ๓ ทน
ธวายุไทยทาน กรวดน้ำ

ลขณวิธีอุปลัมปทแบบเอสาทั้ง